

JOHANNA SPYRI

HEIDI

CUPRINS

I. Întâlnirea cu Unchiul de la munte	5
II. La Bunicul.....	17
III. La pășune.....	20
IV. În vizită la Bunica	33
V. O vizită și pe urmă încă una, cu și mai multe urmări.....	47
VI. Un capitol nou și alte multe lucruri.....	58
VII. Domnișoara Rottenmeier are o zi neliniștită	66
VIII. În familia Sesemann este mare agitație	80
IX. Stăpânul aude în casa lui ce nu a auzit niciodată	91
X. O bunică	98
XI. Heidi câștigă pe de o parte, însă pierde pe de alta.....	108
XII. Casa familiei Sesemann este bântuită.....	114
XIII. Seară de vară la pășune	127
XIV. Duminica, în dangăt de clopot	145
XV. Pregătiri de călătorie	160
XVI. Un musafir din munți	169
XVII. Răsplata	180
XVIII. Iarna în Dörfli.....	191
XIX. Iarna pare că nu se mai sfârșește.....	204
XX. Prietenii de departe se întâlnesc	211
XXI. Ce se mai întâmplă în Alpi	227
XXII. O întâmplare neașteptată.....	235
XXIII. La revedere, nu adio.....	249

I. Întâlnirea cu Unchiul de la munte

Din frumosul sat Maienfeld pornește o potecă ce străbate tăpșanele verzi și pline de vegetație până la poalele munților, care prin acele părți răsar înalți și voinici direct din câmpie. Acolo unde începe poteca, începe și un șes cu iarbă pitică și cu arbuști vânjoși, ce însoțesc călătorul pe tot drumul spre munți, fiindcă acest drumeag nu se oprește decât pe pantele Munților Alpi.

Pe această potecă ce ducea spre munte urca, într-o dimineață însorită de iunie, o fată înaltă și zdravănă, târând după ea de mână un copil cu obrăjorii atât de aprinși încât păreau arși de soare. Iar acest lucru nici nu era de mirare, întrucât, în ciuda soarelui fierbinte de iunie, copilul era atât de bine înfoclit de parcă ar fi urmat ca din clipă în clipă să se declanșeze înghețul. Fetița, căci de o fetiță era vorba, trebuie să fi avut în jur de cinci ani. Nimeni nu putea spune însă dacă era slabă sau plinuță, căci era îmbrăcată cu două, dacă nu chiar trei rochii suprapuse, fiind înfășurată peste acestea și cu un șal gros din lână, de culoare roșie, astfel încât micuța ființă nu era decât o formă rotundă, fără un contur precis, în picioare fiind încălțată cu o pereche de bocanci grei de munte, cu ținte pe talpă, din cauza cărora tropăia mărunțel și cu mare efort pentru a ține pasul cu tânăra de lângă ea. După o oră de mers prin câmpie, intrară într-un cătun numit Dörfli, aflat exact la jumătatea drumului spre munte. O dată ajunse aici, călătoarele noastre fură întâmpinate de strigăte de recunoaștere din partea majorității locuitorilor, fiind salutate când de la o fereastră, când printr-o ușă deschisă, alteori chiar